

E/13. A oldal

A (1-es) oldal

E. A': 973. Szék. augusztus 25.

: Halmgyadir malag?

E. A': Melyik?

— Vágás

: Vitus Sára, k. 1925.

1. / Szeretnek szántani ... (Dallam, nőreg, kottamell.)

— Vágás —

2. / Nem mesztől jöbünk mi ... (Dallam, nőreg kottamell.)
Szép menyasszonyt hozunk mi.

— Vágás —

: ... mennek az utam és ezt elcselid.

— Vágás —

E. A': A régebben ahogy csinálták?

: hogy négyeste mentünk, négyeste kezdtek a táncot, azt úgy nevezik mi, hogy magyar. Magyarba. Akkor a két fiú körbe mentek és a lányok kőre voltak a pítarba és kiabáltak be: "Héj! Nagy Sári, Kapusi Sári, gyertek be!" s akkor Nagy Sári, Kapusi Sári bement ahhoz a két fiúhoz és akkor a másik kettő is kiabolta, mindenki az ő párját.

E. A': És mivel kezdték a táncot?

: A magammal.

E. A': És az ... nek milyen ... mondjon el ...

: A négyes.

E / 13. A oldal

E. A': "Na mondjon eme!

: Mondd meg eme?

E. A': Persze. Na mondd meg
— Vágás —

: 3./ **La-la-la** ... (1. sor. (Dallam, kotta mell.))

: 2. v. sz.: Szöveggel S addig táncol, amíg élek ... (Dallam, szöveg kottamell.)

: Így mentünk meg este, úgy táncoltak, hogy magyaráz sokáig, aztán megfordította a cigány csárdásra. Akkor kettősre, a csárdást kettősre jártuk, egy fiú, egy leány.

E. A': Dallamra.

: A dallamra?

: 4./ **La-la-la** (Dallam, kottamell.)

(taláncolás hallattuk)

: Van a polka. — Vágás —

E. A': Igen.

: Azt utóbban járt...

E. A': Az má... — Vágás —

: A fink asztat, csak a fink ... körbeállnak s táncolnak.

E. A': Na és akkor, az hogy van? Egy olyan dallamot.

Bakay K: Megnézzük a négyest Árpád.

B. K: Megnézzük a négyest is most dallamra is, meg táncra is.

E. A': Jó.

E/13. A oldal

: 5/ la-la-la ... (Dallam, ... kottamell.)
(tducoldás hallatszik)

Erre, erre most ment erre ... (előző dal szöveggel)

— Végén —

Vitus Ferenc

6./ Mit ér az a nagy köhész ... (Dallam, szöveg kottamell.)
(négyes)

7./ Fartam hozzád sok esőbe, nagy sárba ... (Dallam ...)

E, A: Fo. — Végén —
(széki lassú tánc dallama)

8./ ... csak egyszer voltam boldog ... (Dallam, szöveg kottamell.)
(széki lassú tánc dallama)

— Végén —

előző

9./ Most jörek Gyula-ról ... Gyulafehérvárra ... (Dallam, szöveg mell.)
(széki csárdás dallama)

— Végén —

Vitus Sára

10/ Megdöglött a tőrő lóva ... (Dallam, szöveg mell.)
(széki csárdás dallama)

— Végén —

Vitus Sára

11/ ... Rád köszönem, hogy ameddig élek ... (Dallam, szöveg mell.)
(széki "lassú" tánc dallama)

E / 13. A oldal

— Válogatás —

Vitus Sára:

12. / Szereltem, szereltem át hozott gyötrelmem ... (Dallam, szöveg mell.)
(széki "lassú" tánc dallama)

— Válogatás —

: **ÉNEKEL**

Az előbbi dal folytatása.

: S mer én szakítottam, el is szakítottam ...

— Válogatás —

Vitus Ferenc

13. / Házunk előtt borostyánfa, házunk előtt borostyánfa ... (Dallam, szöveg m.)
virágzik ...

1931 - ben születtem: Vitus Ferenc

E. Á: Itt helybe?

: Széken.

E/13

- A oldal - (1)

E Á: 1973. Szék, augusztus 26. - a ... adatközlő

F. I. né: özv. Filep Istváné, lánykori nevem Gyöni Klára.
Születtem Széken, 1899. június 4.

- Válgás -

... Találós kérdés. Tetszik tudni, mi az, hogy... talál-
ják ki mi az?

Elöl képes

Hátul fényes

Hátul nyalják

Elöl nyomják.

... de még nem is úgy kezdődik, elvételtem, hogy:

Mi az?

Állva kénik

Ülve adják

Elöl képes

Hátul fényes

Hátul nyalják

Elöl nyomják

Itt aztán volt itten egyszer egy kislány... s vót egy ügyes
menyecske, s nagyon jól kapcsolott ebbe. Itt vót örmester,
nem tom mi, nem tudták kitanámi, én meg hagytam
e' kicsit kiülődni őket.

E. Á: És mi az ségednemébe?

F. Iú: Egyszer megmondom én mindig. Egyszer azt mondja kedves volt szomszédunkban lakott az őrmester. Magyar születésű volt. "Kali Neni, azt a ... káromkodott". "Képes leszek a fegyverem használni, ha ma nem mondja meg, mi ez"? Azt mondja egy kicsi menyecske: "Faj-aszongya, Márton volt az ura". "Faj én mennyit nyaltam, s mennyit nyomtam Mártonnak!"
Ez jól volt. Még jobban felhangolta őket.

Ittá — mondok — Márton neked — mert katona volt az ura, — azután, hogy egybekeltek. S ekkor aztán sokat kellett levelezzenek, meg minden — Ittá mi ez? — A belyeg.

— Vágás —
Mi az? Nem legények, lednyok, ember... felvöltek voltak, osztán lehetett zsitrosakat mondani.

Na taná'd ki, mi az? — Pedig nem csúnya, nem rossz ez.

Tanadják ki, — mi az?

"Mikor beteszik kemény;
Mikor kivesszik lágy
És csepeg a síg?"

Megemlék? ... Hallgatnak. — S nem ... Hát mi az, nem egyéb, mint sós ugorka.

— Vágás —

Mi ez a találós kérdés? Tanadják ki!

Lábam a lábada,
Hasam a hasada,

Szörös billeg teteje,
 Hegyes beleverője.

Hát ez az isztavató. - Hogy amikor a lábton a láb,
 hasaljon a has, szörös és billegő a teteje, - amin -szó-
 és a retellőnek meg hegyes a vége, hogy tuggya hajtani.
 Azért így megy:

Lábam a lábodon,
 Hasam a hasadon,
 Szörös billeg teteje,
 Hegyes beleverője.

— Vágás —

F. Jmé : Csizmadia feleségemtől ment végig egy uccán,
 valahog, valamelyik faluban. Estefelé vót, a tehén-
 csorda kerekedett hazafelé, s vót egy kicsi jókedvű bika,
 - még fiatal vót, ojan játékos, kicsi bika vót. -
 az lépett a csizmadia után egész ... semmit nem
 tudva. ... Ojan jókedvűen felugrik, s a két első
 lábat redcsapja a vállára, asztan leszáll gata
 Hegyjed a csizmadia, hogy neki vége van, me a bika
 megfojatta őtet.

Fúj, - áldott Isten! Ma most mi lesz vele?
 Még enni se tudott sokáig, még elsavanyodott beleje.
 De várja az időt, - de csak fél, hogyü már állapotos,
 - borjúja lesz, - mi lesz? Mégiscsak elmegy az orvos-
 hoz. - "Orvos úr, mi a bajom?" Mit ... hát...

mit csináljak, de csak az útra tanálok

Asszonya az orvos - " hát nem tudom drága . . . nem
vót ilyen eset, küldjön fel vizeletet, - megvizsgálom a vizeletet -
és akkor majd mondunk valamit ". Már ő nem ment - volt
egy rongyos kis imára - tett egy csajkába - amennyit lehetett -
vizeletet, küldi az orvoshoz. - Este fele küldi ezt is.

Főn a csorda hoz - tehencsorda a mezőn. - Visszi a vizeletet
a csajkába, - megyen az orvoshoz - közbe megfotlik, loccs,
előmlik a víz, a vizelet, amit az orvosnak kellett volna . .

Hi, - fél, hogy má most baj lesz, mi lesz?

Közben jön egy olyan tehén, - pont kell megformyízzon.

Ott ipreg vizelet, - oda tartja a csajkát, Föl teli kaffja, - s
micsi baj most má - megyen az orvoshoz. Az orvos
megvizsgálja, - hát szörnyű, hát szenzációs - állapotos a
csizmadia! - Hát megfojatta a bika, állapotos a csizmadia!

Na, megállapodnak abban, hogy hallgat tovább, várja a
nem tudom mit.

Egyser ment a csizmadia feleségétül máshoz, - városba.
Vitt árut, hogy pénzt csináljon. Elteleledett egy faluba,
elkerült vala . . . - Vágás -

E/13.

- B oldal -

F. Imé: Elkerült egy faluba útközbe, úgy hogy szállásu
kellett gondolkozzon. Kimerzett magának, - így-úgy nézett -
figyelt, - vajon hova megyen - , míg bement egy szőlő,
jó gazda telekre, s ott kéri a szállást. - " Adjának
szállást a szakára, feleségemmel vagyok, így-úgy.
Az asszony haragos, - nem akart - az ember kedvesebb
volt, - asszonya - " hát má mit ne, - aggyunk! "

" Vigyenek be kicsi szalmát oda az üres szobába, - van egy üres szoba -, s oda lefeküsznek, s majd reggel elmennek". Meg is történt, - nagyon örvendeztek nekije-, nem is gondolt szegény crizmadia már az állapotosságra, s közeje volt a bornyizás. Ahogy ezek lefeküsznek oda - a szögök nem hitták esztet, hogy mi van benne, - szállásadás -, nem tudom mi. - Táuc készült, nagy táuc készült azon éjszakára a fiataloknál. - A szögök azt mondták egymásnak: "Te ne mongyuk meg a gazdának, hogy bornyizik meg a tehén, mer nem enged a táucba". - "Egész éjjel itt kell rostokojjunk." "Be'tessük oda az üres szobába a bornyt, majd reggel hogy állunk elő, hogy mos bornyizott meg a tehén!"

Megbornyizik a tehén, s a szögök hamar, - semmit nem tudva-, megnyitják az ajtót, s csak be'tolják a kicsi bornyit, - behúzzák az ajtót -, eszt semmi baja nem lett. - Ilát az a kicsi oktalan állat, - tényleg aki munkategyészetessel is foglalkozik, tudja azért, hogy - utána toporgott, - már ment utána, ment hogy a szuszogásnak.

Akkor valahogy szegény meg'ezett egy kis meletet, - odacsoszant közeje -, lefeküdt a kicsi bornyin.

Ebrednek fel, - felebred a crizmadia. Hall szunogást, - tapogatja, ott egy kicsi bornyin. Menni kellett pisikálni a kicsi bocinak, -

"Annyukom, annyukom, kejj fel, - nézd te - megbornyiztam!"
 "Bornyiztál az ördögbe!" "Nézd meg, mi!" "Nézd meg, itt van né a magzatvíz!" "Tiszta lucok vagyok!" "Nézd meg, ott a szalmák!"
 Ott van, - megbornyizott a crizmadia!

Hazajönnek a szögök, nem szólják semmit, - csak reggel. - Mongyák a gazdának, hogy "megbornyizott a tehén, a Bimbos, - megbornyizott"! "Nahát! - Hol

van? - Hozzatok be! " - Mennek, de biz a csizmadia nem aggya. - "Ojan Isten miucs, ezt én bormyztam" - aszongya - s ez a enyém! " Mit csinálnak, - mutatcsa az ononi irást, hogy tényleg állapotos volt. Na nem baj, - mit csinálnak. Ki kell engedni a teket is, a borjút is, az ember is meyenki. - Illet az a kicsi állatnak olyan ösztöne volt, hogy ma a szimattya megvót az emberhez. Csak az emberhez húzódt. - Nem az anyához, azt még nem érezte, nem élvezte. Elintézték, hogy már a csizmadiaé lesz a borjú. De ez nálunk a másik uccából vótam én. Ott vótam a Forószegen kéán. - Hiko vót a kukoricahántás. Itt úgy monognak, hogy máre- hántás. Anyian jöttek, meg édesapám asztán emonta, hogy megbormyzott a csizmadia. Ez tet szett nekijé.

— Vágás —

F. Jmé : Vót egyszer egy szegény ember. Három fia vót neki, özvegyember vót ő. Három fia vót, de már öregedett az apa, s közel érezte a halálát. De ojan szegény vót, nem vót semmijé, mit hagyjan a fiaira. Mit tuggyan csinálni, - búcsult, hogy se dologra nem szokatta, - mer nagyon szeretett, hogy ne kimazza őket. Ecce mit gondolt, - az gondolt, hogy ő kimegyen a temetőre egy éfélkor, s elé váltja a tündérek királyát, s ama bízza asztán a fiait.

Legyen valami, - hát ne maraggyanak, hogy e,-meghajja-
nak. Kimegyen oda, - teli este van. Felláll egy pírva,
s háromszor magyat kiáltott: "Tündérek királya, je-
lelj meg!"

Egyszer csak csörtetés van, s két piros kakas lúsz
egy kis valamijen szekerét, s abban ül nagy sa-
kállasan a tündérek királya, - "Itt vagyok! - aszo-
nya, - miért hívod?" "Itt vagyok szegény ember,
mit akarsz?" "Faj, - aszonya - tündérek királya,
nagy kérdsem van." - "Az van - aszonya - hogy
szegény ember vagyok, van három fiam, közeledni
érzem a halálomat, szeretetű nem dögöztattam,
nem tanítottam semmire, s senkiéd kegyelmedbe, s
valamit eni..." "Föl van, rendbe van!" "Mikor te
meghaltál, azon első éjszakán jöjjék el álljanak fel a
te újan-kantolt szobrá, háromszor kiáltás,
tündérek királya, jelelj meg!" "És akkor én ott va-
gok, s elrendezem." "Aval e ment, de hasznant
a szegény ember, meghült, köhécselt, miúgyár meg is
hált. A legnagyobb fiút hitták Ganobes, a másodikat
Belizár, a harmadikat Rűfas. Ez volt a három fiu-
nak a neve. Az apának hívja három fiaskáját.
"Kedves fiaim! Mivel én már... meghalok, ezt tegyétek
meg. A tündérek királya majd elrendez beemeteket."
Meghalt az apa, eltemették, akkor nekifogtak kitékedni,
s tanulni, vajon ki is mennyire, bajon is. Minden
... nagyobbak rosszul beállt. A kisebbik aszonya:
"te, hát van lelketed?" "Utolsó szavát is ne
fogadját meg?" "Faj mondta, s így tegyék

meg", - a kis Rufus mondta. - Aztán meg is tette.

Kimentek előlkor s felállottak síjára, - az újonnan felhantolt síra, s kiáltották: "Tündérek királya, jéleij meg!"

F. Jmé: Izgat, hogy áll. Nem fáj a lába?

E. A: Nem!

F. Jmé: Na úgy, hogy maggot kiáltanak háromszor:

"Tündérek királya, jéleij meg!" - Meg is jéleut.

- "Na gyertek, üggetek fel a szekereinkre, a kocimra!" Akkor is csak csörtés, a két piros kakas húzza, - akkor meg a három legényt is vitte.

Amint sepülnek, mennek sebesen, mennek egy csoda-látás csonterdőn keresztül. - úgy, hogy nagy fáknak vannak, s azon mind emberi hullák, emberi csontok, csontozások fityegnek. "Na, nézzetek ide fiúk - én most viszek, s adok nektek feladatát, - s amikor a feladatot átadjátok, vagy a parancsomat, amit mondanak, kecskék a kezeteiből a persám, amit adok, ide akasztottak fel mind erre, ezekre a fákra". Jó van. Megérkeznek. S akkor kezdi osztani a szerepet nekik.

Gaudesnek adott - a legnagyobbiknak adott - egy sípot.

"Na nektek fiam, neked adom ezt a sípot. Akármire menj, akármire kint, fújj bele ebbe a sípba, s akkor mondjad, mit akarsz, azonnal teljesíted lesz."

"De má' mehetsz is." Vigyázz rá."

"Kétszer valamit, valami egyet kétszer nem lehet befizetni, mer akkor veszed van." "A szék kesik mint egy rossz plék és te fel vagy akartva csont-erdőbe." "Na mehetsz". Kérsz. Elindult. — Hegyen.

A másodiknak azongya: "Nézd meg te: Neked adok egy csodakardot, olyant, hogy ewel az egész világot is le-
 cspözheted." "Nem is kell vigyi vele, csak így villanod meg, amennyit akarsz, amnyi fej hull le." "Csak arra vigyázz, hogy a te kezeden kívül más kéz ne érintse esztet." "Mer mikor érinti más kéz, — mind a tied — ez lehull, mint egy rossz vas, vagy rossz plék-darab, te a csont-erdőben fityegsz". "Hegvettled? Na mehetsz!"
 Elment az is. —

Akkor a harmadik szép, — olyan szép kicsi fiu volt, mintha most is látán. Szóval úgy láttam, mint most. — Olyan szép kicsi fiu volt a harmadik.

"Na te kicsi Rufus - gyere ide, te vagy a legkisebbik, legfiatalabbik, mégis Neked adom a legnehezebbet." "Neked adom fiam a szerelmet" "Azt adom Neked".

"Adok Neked is skatulyát, — abba valami csoda do van, te akármennyre mész, ha társaságba akarsz menni, ebből egy kicsit látként látnak magadnál kend meg az arcodat, téged mindenki halálósan szeret." "De neked nem szabad szeretni senkit, — 7 évig". — "Míg a 7 év le nem jár. — Mikor a 7 év lejárt, akkó sem szabad szeresse, csak egy olyan lányt, akinek olyan sárga a haja, mint az arany". — "Főfehér az arca, piros rossz rajta és olyan fekete a szeme, mint a fekete ég."

"Mehetsz, — ki vagyok kísértve, menyétek, rigózzator magatokra!"

Elment a három fiú. —

Na! Kezdjétek a legnagyobbikkal! — Megverte egy eső,
nagy sár lett, gyenge ruhája volt — nem tudom én —, megérke-
zett az úton, — beérkezett egy kroszt, porosan, megázva —,
de nagyon éhes. — Mit csináljon? Lát egy vendéglőt, egy
kávélházat. — Na bemegyek ide, — hát ki is próbálom a sítót,
jól is fog. — Éhes vagyok. Bemegyek oda. "Fúj!" — "Kiaduár!"
— "Kifelé!" — "Kifelé!" — "Mars!" — "Igen piszkosokat nem fogad-
unk ide be, — be ne tegye a lábát!" ... Gondolkodik, — észrebe se
jut a sító, — előkapja. — Bele'fúj. "Helyet adjátok nekem!"

Fúj! — Gyúróduák azok hogy, még a láb alá is, — a sáros
csizmaniak —, bársonykelet adták, hogy ültessék fel.

Na! — "Ennivalót, innivalót kérek!" — Elláták! —
Jó vot, boldog vot, seudbe vot! — Akkor már mit
csináljon, bosszúja meg, hogy először hogy marsolták ki,
Bele'fúj a sító. "Táncójátok urak!" — Azokat úgy elha-
coltatta, hogy alul, felül csipegett man nekik az izzadság, —
a minden. — S akkor kedve telt benne, hogy úgy meg tudja
kínazni őket. — Bele'fúj a sító. "Táncójátok még jobban!"
— Sár lehullott, mint a pléh, ső aztán elhűnt vele a csont
erdőben. Nagyon rövid volt a szerepe, mer nem tartotta be
— kétszer hogy úgy: "még jobban táncójátok"

— Na most kísérik a közbeső fiút. — A nagyobbik volt esetleg
a Ganódes, a közbeső Belizár, — lehet, hogy megrettem, megcsere-
tem a fiukat, de mindegy a vevek —.

Mennyen a második fiú, az a kardot vitte. — Elmarokból ő
is jó mesze. — határon, mezőkön, mindenütt. —, járkaál,
a kard az oldalán. Elérkezik egyszer egy határba. — Igen,
— de lát egy erdőt, abba van egy szép almafa. —
Felmennyen az almafán, hogy ned egy pár almát, —

E/13. B. oldal.

mer nagyon szép álma, — megeri. — Amint felmászik,
olyan nagy csörtetést hall az erdőben. — "Mi az, mi az?"
— "Itt egy csodálatos — micsoda? — párdúc törtetett,
— majdnem felfalja ittet, úgy hogy akkor hama kizúgja
a kardját, — megvillanta meg a fám, a feje leesik és
meki fogatt, asztan önkedobibii megnyúzta, s a tört felkapk
— szörnyű nagy értékes bőr vot — a vállára. — Asztan
avva nagyon tovább. — Amint nagyon tovább, látja,
hogy szdnt két kis marhaduskávol, — hat ember is ott van
mellettek nagy vasvillákó, olyan nagy gyilkolszerekkel, —
mindenekkel. — Menyen amafelé. — "Itt nifele diszno
szép ez, hogy két kicsi állatot úgy, — nem elég, hogy szdnt,
hanem ilyen kizúdszerekkel, hajfák, vagy ütik, vagy mit
csinálnak?"

De alig tud odamenni, rohannak ná: "drága szabditóuk!" —
mer a bőr a hátára vot felvéve — "drága ^{kedves} szabditóuk!" —
ki vagy, hogy megszabditotta?" — "Te — ilyen — olyan emberek —
hát azt a szegény állatot úgy kizúrtok, — hát vasvillákó,
szidakkal. "Drága, kedves szabditóuk! — hát ezér az
állatter hogy tutad elpusztítani!"

"Mindennap embereshü, s marhaduská'it ette meg, akik szán-
tottak a mezőn." "Itt igaz ez, hogy meg vacsnak szabditóuk
ebbü?" — Ölelték, csókolták — azt se tutták, mit csinálnak.
"Na ne bússujjatok! — akkor máu jó van, ha nem
kegyetlenséget ... , — ettül a szörnyűl feltetek!"

Akkor asztan összejűtték a hátárban sok emberek, dicstü —
itették, — s képer — mindenki melta vóna magához vacsnak.

"Jöjjen, jöjjen! - s mit fizetünk?" - "Semmit drága!"

- Amint mentek az úton, - hogy valahol szállást kap - ,
akkor kérde hāt: "Milyen helyzetetek van, milyen királytátar
van nektek?" - "Hāt kesem az életünk." "Nagy adókat fizetünk,
nem bírjuk, szakadunk bele." "Elvisszen katonaudat fiaitlan."
"Egész öreg korig ott tart misne külföldön."

- "Igen, - ilyen királytór?" - "Na én majd megölöm a
zaruor királyt!"

Nahāt érdekes! - "Megölöm a zaruor királyt!"

Mikor a király szent és sérthetetlen volt akkò! -

Mingyda kemitt besugo a királynál.

Négy idegen jött! - A szonta - hogy "megöli a zaruor
királyt!"

Hamar küld két rendört, hogy "menjétek hamar, s
hozzátok ide!" - "Mi ez?" "Mi ez?" "Halál rád!"

Hennek, s mondják, hogy miér mennek - hogy eljöthnek
azonnal. "Drága emberek!" "Ne ártssatok! - magatknar
ártatd!" - "Menjétek, s mondjátok meg a királynar, hogy
amit megmondtam, - megtesszem!"

"Jöjjen ide!" "Ne emberek!" - De ök akarják
teljesíteni a parancsot, - mer a király parancsolta.

Asztan úgy, hogy kikapta a kardját, s egyiknek lekaptz
a fejét, s a másikat elküldte hinvivönek.

Az remülve megen, s mondja hogy: "Faj Istennem,
hāt mit csináljunk?"

Aszt mondta: "Menjen a király!" - Amit mondott, s
megtesszi, - s a másikat nem is ért hozzá, lement
a fejé, - s engem elküldött hinvivönek.

Akkor a király megsokszorozta. — Küldött nyócat. —
 Aztán küldött huszonnégy lovas rendőrt. De ez
 mind... csak azt mondta: "Emberek, sajnálalak titeket".
 — "Mondjátok meg a királynak, ne pusztítsa így a népet!"

Hát engemet úgyse bántottak meg! — Ugy, hogy
 mind utóján akarták felgyújtani az egész falut, — mindent —
 hogy éppen oda, mert nem tudták legyőzni az embert a
 kardal. — Olyannyira, hogy egyszer annak nagy körbe körült
 az egész falu, — kérték, hogy ne tegye kiukersé őket.

"Na jöjjenek csak!"

"Aki velem akar, az nem tudom, — az esetleg térgyjen
 ki, — le, — s aki a királlyal... —

Aztán ő a királyt, — valahogy úgy sikerült, — elment a király
 is, — vagy mi — de elpusztította a királyt is. —

S aki hűbe akart lenni, azt boldogga tette. — Ugy van.
 Na itt, na ott, — hijják — kegyetlenül szerették.

Ugy, hogy aztán — csak oda fordult a dolog hogy —
 megörült, — s megszűntek őket királynak.

Boldog vót a nép, nagyon jó vót.

Ugy történt aztán, hogy megörült, — királynak tették, —
 s a felesége — mivel mint királyné — a királyné halálrohajta.
 A királynéval azt vót a követelménye, hogy neki minden
 éfélkor az asztalán, — a halálrohoban, — tegyenek egy
 pohár hideg vizet. — Ezt egy férfi teljesítette.

Megirigyette valaki — egy gonosz — a boldogságokat, s az
 megleste a rombedes nob'ból. — Ezzel, — s mondta
 a királynak, hogy "Felséges királyom, tudja, hogy a
 felesége megcsalja?" — "Nem létezik!" — "Hát
 ez nem létezik!" — "Hinek jól vagyunk!"

"Na gyűjjön!" - aszongya - "Az én szobámba éjfélig, - minden éjfélig egy ember megy be hozzája".

"E nem hoggya képzeli, hogy lehet, mint lehet!" - "Fáj, - fáj, - fáj!"

Tenyleg megtette a kinkly. Elment és kártyázni szoktak, hogy tejjel az idő éjfélig. - Éjfélig csak hallir, hogy nyitir a szobafő, - a kinklyed ajtója. - Na! - Akkor feláll a kinkly, s meyyen, hogy nézze, - ni, bent vót egy férfi. Az nem nézte, - letette a poharat a tázal.

Kikapja a kardját, s kezdi így, hogy essen le a feje. S akkor a felesége odaugrik, s megragadja: "Ne bántsod, mer nem hibás, ne bántsod!" - Akkor a kard leesett - mint egy plék - s felakasztódott a csonterdőbe.

A második fia.

"Most asztan kövessir a Rűfust!" - a harmadikat, a kichit.

Az is regény ment, ment valódonitján. Egy hegyen meyyen, egy szép erdőnél végig, sok emberek valgják a zöld ágakat, veszik, - minden. Megkerdi, asztan vez egy kichit doborot, mekkente magát, ahogy mondva vót. Hát mindenki rajta

csüngött. -

S kérderi, hogy: "Mi ez? Mi ez a nagy mőködés, ez a nagy munkákat?" - "Hát dolgoz idegen barátnak - meyyen félre - ez a kinklyedny ebbe a vidékbe." - "Meyyen, most meyyen félre!" - "Holnap len a lakodalma".

"Gyere segíts te is, asztan téged is elhaggnak, hogy mekkend a lakodalma meretét."

Es ő is dolgozot, minden s rakzik, díszítette ki az utakat, végig mindenütt. - Asztan egy elvitte, vacsorát adott neki, s seggel mentek tovább díszíteni. Es az történt, hogy elment a fia is, hogy nézze meg

a lakodalmaszt.

Ni csak! - Megkeri az arcát, s gátja...?

Főn a lakodalmas menet, - minden-, s így áll a nélen a kék. - Meglátja a menyasszony, kedlét mindent.

Csapat, papot kedlét, vissza! "Meketsz sölgelem, - nem kell!"

"Fúj" - az apja. - "Drága gyermekem, hát mit csinálasz?" - "S igen sölgelem!"

Má milyen sölgelem, hogy a veses kishányar a fija el kellett szalaggyon a nagy sölgelem. - "Hát mit csináltál?"

"Édesapám nem tehetek róla, én egy ojan valakit láttam meg a főmegbe, - eddig soha nem láttam, vagy az őre, vagy senkié nem lehetek." - "Nekem más nem kell!"

Há má egyetlen kednyát rajnátk az apa, - hogy nem tudom mit csinálni, - vallatni. Addig járt oda,

hogy odavitette a házhoz. Boldog vót a kedny.

Kivitte az apját, hogy egy aratánál egyenek, mert tudta,

hogy a kednya neki megmondta, neki csak a kell az életbe. Akkor nekiállott, artan taníttatta, - há még

írni se tudott. - Taníttatta erősen is megtette a pénz mellé kezelőnek. Csinájjon, amit akar. "Mindig fajj, de ör-

sendek, ojan jó vagy." "Faj, de jól halad a tanulás."

Mint hogy közelítse, mégis emejje feljebb, feljebb a rangját.

Ugy, hogy a kedny-nagyon szerette a kishányasszony - addig vité, hogy pénzkezelőre, pénz-igazgatóra emelte, s egyszer

arban etéd közbe azt mondja a fiúnak, "Nézd fiam, ojan kedves vagy, s így halacc feljebb, látom, hogy

nagyon jóra vala vagy, megajándékozlak a kednyommal, vedd el a kednyomat!"

"Faj - faj, felséges kishányom, nem vagyok én ama méltó!"

"Faj! - "Na majd én méltóan leszek!" "Faj, felséges királyom, szabaddícsón fel, hát én tégyellen, hát-hát én ezt nem bírom ki, ezt a nagy áldást." Csak addig, - mer rágondolt az időre, de még messze volt a két ezteendő - neki nem volt szabad, hitla, hogy akko' döglök meg. Csak addig szakoduar, s addig osztja, hogy ki kellett monoga a fia, hogy 'nem vele-tem el, - nekem van más megasztomogom, s nem lehetem el".

"Jé, kutya meg a macska!" "Hát így van ez, hogy egy son-ogost felemel a sárból, - minden -, s még megkádja a keányomat". Úgy, hogy hama förtömbe késapta, s ki-vege. "Hogy merete így megsejteti". A keányak úgy szjt a nite, hogy nem tudott mit csinálni, - kikereste a börtön kulcsát az apja zsekeiből, s éjjel elment, s kinyitlatla a börtönt, s vitt neki egy nagy kizselya aranyat. "Na meg drága, még látta a szemöldel!" "Merj, mer nem bírom ki, hogy téged apám kivégeztessen." "Nesze!", s ebből éldegetlj, ahogy tudok, s eniggly mennyél-aszongya-vi-lággá!" Egy lámpával, - egy petróleumlámpa volt a királykisasszonnak a kezibe -, s világított neki, - mejeu! S mikó má nem látta fötöt, elapít, ösnegett, a petróleumlámpa seája ösnegett.

Reggel keresi a király a kulcsát. Niuci, nincs a keánya. Amim mejeu a börtön felé, ott kapja ösnegetve a hamozt. Jéj, jéj, - mit érezhetett, - el lehet gondolni. Aztán a Rufus ment csak. Egy nagy erdőbe rejtette el magát, hogy ne kapja meg valahogy a király bosznya. Ott kapott egy jó füzgöt, jó ben, mejeu, az erdőben, s avval olyan jó barátságot kötött. Elés volt, s megegyeztek arra, hogy mi, "bátyám uram" legyen olyan nites nekem naponta egy hájér éltel ide teggen

le, akár hogy ebbe helyte, s én alatta mindig
ott hagynom - aszongya - a fizetést, egy darab aranyat.
Élt annak nagyon jól. Fél volt. "Földözge". S így
ment, így ment ez sokáig, több ideig,
keresték, de olyan jó el tudott rejteni, olyan jó, hogy nem
találták meg.
Egyszer telik az idő, - nem is tudni, de az idő telik.
Egyszer meglát egy gyönyörű özelet Tűfű az erdőben.
Szalad, úszóbe veri önkedveteiből, s ment szalad
utána. Az özelet csak megg, ő megg, bár lássa,
hogy milyen kedves az. Addig halad az özelet után,
hogy egyszer meg megdermed, meglátja, hogy egy gyönyörű
kerbe jutott be. Az olyan gyönyörűség, mind
teli virágokkal, gyönyörű hegyen van. Az özelet oda
szaladt be. Amint ő is be szalad az özelet után,
meglát egy nagy virággal körülvett hegyet, ott van egy
asztal, s az asztal mellett egy gyönyörűség, szép leán.
Amint meátekint, úgy megdobb a hibe. Élt szörnyen
széki azt a gyönyörű leán. Megéri hamar a, hogy
milyen, hiszámítja mi... mi... - El van telve a 7
esztendő. Akkor a gyönyörű leán nem is gondol, nem is
tud semmit, csak nézi milyen a haja? - sárga mint
az arany. Milyen az arca? - Hófehér és piros
rózsá rajta. Milyen a szeme? Mint a tiszta égbolt,
olyan kék. Faj, aztán odamegyen, s minőd bemutat -
korik. A leán is nagyon megszerette. Ösnelelkester,
boldogok voltak és úgy, hogy akkor jelentik, "hát ez
a künclerek királyának a leánya volt". S az
számítatta így ki, látta, hogy kedves, - s azé számított

Így ki, hogy ez legyen neki a szejé. S aztán így is
 sikert, akkor már a hét estendő le vót telve, a nizeket
 megrapha így, ahogy a tündérek királya mondta.
 S akkor aztán a király boldogan elfogadta a tündérek
 királya vejeinek. Aztán akkor m'hatta, "Öreg ragyogó-
 aszongya - kedves vejem, én má meg kell hajjak,
 sedd haqqom a tudományomat. Nere! Ez az aszongya!
 Eregy meny a csouterdöbe, Sukintsd meg ott, s
 mond hogy "elbredjétek!" "Aztán testesedjétek!"
 S aztán eregy, ott vannak a b'fyaid is, Menjétek,
 cinájának. Eljétek boldogul továbbra is. Így is tett.
 Egget sukintott. Kezdett mozogni. Na testesedjétek! Na
 mosma járkaftok, s menyétek az élette, vegezétek a
 misz'sokat. Itt a veje! Nincs tovább!

Elmondta: Filep Istváné 75 éves neki öregaszony.